USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **H. N. M.**, zastoupen Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Fügnerova 600/12, Děčín 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2011, č. j. OAM - 165/ZA - ZA06 - ZA14 - 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 4 Az 15/2011 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky (dále jen „Vietnam“), poprvé přicestoval do České republiky v roce 1999 za účelem podnikání. V roce 2007 odcestoval zpět do Vietnamu na dovolenou a pak opětovně vstoupil na území ČR v březnu téhož roku na základě víza za účelem podnikání. Dne 30. 5. 2011 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ve své žádosti uvedl, že z Vietnamu v roce 1999 i 2007 odjel kvůli podnikání a že nyní má v ČR syna (R. G., narozen X, občan ČR), s nímž chce zůstat a vzít si jej do své péče, přičemž si však již nemůže prodloužit pobytové oprávnění. Dne 30. 12. 2008 podal žádost o udělení trvalého pobytu za účelem sloučení se synem, které však nebylo vyhověno. Žalobce dále uvedl, že je katolického vyznání, není členem žádné politické strany ani jiné organizace a že by mu nevadilo vrátit se do Vietnamu; v této souvislosti žalobce poukázal na to, že jsou tam nyní porušována lidská práva.

[2] Žalovaný v záhlaví označeném rozhodnutí dospěl k závěru, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), neuděluje. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal ve snaze legalizovat si pobyt na území ČR, neboť pozbyl oprávnění k dlouhodobému pobytu a neuspěl se svou žádostí o trvalý pobyt za účelem

sloučení se synem. Pokud jde o udělení azylu podle § 14, vycházel žalovaný z toho, že žalobce měl k datu vydání jeho rozhodnutí pětiletého syna, občana ČR, se kterým se za dobu jeho života setkal asi pětkrát, nikdy s ním nežil ve společné domácnosti a nikdy jej k sobě nebral na návštěvy. Na základě dohody s matkou mu každých šest měsíců posílal smluvený finanční obnos. Žalobce podle žalovaného ani přesně neví, s kým syn žije v domácnosti a jakou navštěvuje mateřskou školu. S ohledem na tyto skutečnosti pak žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce není důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Na závěr žalovaný uvedl, že v případě vycestování žalobce zpět do země původu mu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy a že takový postup nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Vzhledem k tomu, že žalobce do vydání správního rozhodnutí nepředložil synův rodný list, existenci trvalých rodinných vazeb žalobce na území ČR se ani nepodařilo prokázat. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) se totiž vztahuje pouze na skutečné rodinné vazby. Podle žalovaného není vztah žalobce a jeho syna natolik dlouhodobý a intenzívní, aby odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky.

[3] Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, v níž zdůraznil, že o pravidelný kontakt se svým synem usiluje, brání mu však matka dítěte, žalobcova bývalá přítelkyně. Žalobce poukázal na některá ustanovení Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), zejména na právo dítěte nebýt od rodičů odděleno proti jejich vůli, právo na pravidelný osobní kontakt s oběma rodiči, atp. Podle žalobce mu skutečnost, že mu matka brání ve výchově dítěte a v získávání informací o něm, ačkoli příspěvky na výživu neodmítá, nemůže být přičítána k tíži. Pokud se tedy žalovaný nezabýval okolnostmi protiprávního jednání matky dítěte, nezjistil dostatečně skutkový stav věci.

[4] Městský soud žalobu zamítl a v odůvodnění svého rozhodnutí se ztotožnil se závěry žalovaného. Ve vztahu k § 14 a § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu městský soud dospěl k závěru, že závěry žalovaného ohledně intenzity vztahu mezi žalobcem a jeho synem jsou logické a nevybočují z mezí správního uvážení. Městský soud tedy neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit.

[5] Rozsudek městského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, v níž uvedl, že má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, a to především s odkazem na jeho rodinné poměry; odloučení od jeho syna by podle stěžovatele představovalo vážný zásah do jejich vztahu. Podle stěžovatele je řízení stiženo vadou, neboť skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a městský soud měl tedy napadené správní rozhodnutí zrušit.

[6] Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, bylo na něm zhodnotit, zda kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, napadené rozhodnutí je rozhodnutím, proti kterému lze tento mimořádný opravný prostředek ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), podat, a stěžovatel je osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. Rovněž je řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval např. v usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v nichž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná: 1) ohledně právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) ohledně právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny odlišně, 3) v případě potřeby změnit výklad určité právní otázky dosud řešené správními soudy jednotně (tzv. judikaturní odklon) a 4) v případě, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí správního soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se přitom v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V rozsudku č. j. 2 Azs 8/2004 - 55 ze dne 11. 3. 2004 Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout.* (...) *Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“

[9] K udělení humanitárního azylu za stěžovatelem tvrzených okolností (dlouhodobost pobytu v ČR, rodinný vztah k českému státnímu občanu, ztráta vazeb v zemi původu) se Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobných případech již mnohokrát vyjádřil. Uvedl, že snaha o společné soužití s partnerem, případně s nezletilým dítětem, jsou zcela jistě důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, či rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52, všechny na www.nssoud.cz). V daném případě stěžovatel nejenže neprokázal pravdivost svého tvrzení o tom, že jej v ČR pojí pouto k nezletilému synovi (nepředložil v průběhu celého správního ani soudního řízení

jeho rodný list), ale ani další jím tvrzené okolnosti vztahu s dítětem nenasvědčují, že by se o takový případ hodný zvláštního zřetele jednalo. Na tom nic nemění ani stěžovatelovo tvrzení, že je to matka nezletilého dítěte, která brání jejich plnohodnotnému vztahu, neboť stěžovatel v průběhu řízení nijak nedoložil ani svou snahu se s dítětem stýkat ani případné limitující aktivity matky dítěte v tomto směru.

[10] S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a městský soud se v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.
.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu